

Els gegants del Montgrí – Llegendes torroellenques

Jaume Bassa

Segur que tots els meus lectors han estat a dins del nostre castell del cim del Montgrí, i suposo que tots recorden l'embocadura d'un pou o cisterna que hi ha al bell mig de l'espai empedrat que encerclen els seus quatre murs. Recordo que de fora estant contemplàvem de petits una pila de roques que no es veia com acabava. Teníem la temptació de baixar-hi i explorar fins on podíem arribar, però sempre hi havia algú més gran que ens advertia que no ho féssim pas. Ens contaven que per dins hi havia qui sap els corredors, que diu que alguns arribaven al cau del Duc, i alguns fins a mar i potser fins a les Medes i tot. Alguns aventuraven que aquelles galeries havien estat cavades perquè els soldats que tenien cura del castell es poguessin escapar per sota terra en cas de setge, però d'altres deien que les havien fetes força temps abans uns homes molt primitius, i qui sap si després havien estat ocupades per bruixes, gorges o bèsties diabòliques.

Tot porucs, nosaltres ho deixàvem córrer. Una mena d'esgarrifança de ser enduts qui sap on, per vés a saber quins monstres o bruixots, o de morir ofegats a sota terra, ens omplia de prudència. Per acabar-ho d'adobar, molts havíem estat als bufadors amples com una roda de carro al cim dels estimballs que s'alcen al damunt de la platja del Molinet a l'Estartit, i sabíem que si hi deixàvem caure pedres no les sentíem tocar enlloc, com si el forat arribés a l'infern. Devia ser veritat, segur que tota la muntanya era plena de cavorques i passadissos, potser fets per gent fortíssima de temps molt reculats.

Fèiem bé de ser prudents, perquè després ho he anat esbrinant

Diu la llegenda que tota la muntanya del Montgrí és un gran monument funerari, on es varen erigir els tres elements màgics de les cultures antigues: el triangle a la muntanya d'Ullà, el cercle a la de Santa Caterina i el quadrat a la Muntanya Gran. La intenció va ser que els tres símbols es veiessin de ben enllà tant si es mirava de la banda de tramuntana com de migdia. També diu que tot el monument és travessat per multitud de túnels laberíntics a l'estil de les piràmides d'Egipte, i que és més o menys d'aquella mateixa època. Segons sembla, el varen construir uns homes gegantins que habitaven les vores del Ter. Gegantins, però senzills i amants de la pau. I diu que aquells colossos varen veure amb estupor com s'acostaven a les seves terres, venint del sud, unes gents desconegudes que s'establíen a Ullastret i que tot ho dominaven al seu voltant, i que per mar unes altres arribaven en estols de grans velers a Empúries, al nord, disposades a quedar-s'hi i a fer-hi una gran ciutat. Els gegants i gegantesses, pacífics com eren, veient venir que anirien maldades, varen decidir de construir el gran mausoleu de les muntanyes del Montgrí, ple de passadissos i de cambres mortuòries, i s'hi varen enterrar tots abans de deixar-se subjugar.

N'hi ha que insinuen (Vicenç Pagès, entre d'altres) que tot l'enrenou contra la pedrera d'Ullà no és en realitat altra cosa que un intent molt ben trametat perquè no s'acabi descobrint la veritat de l'origen d'aquesta muntanya màgica, plena de grutes i corredors.

D'altra banda, potser hauríem de gratar més sobre aquesta llegenda, per arribar a conèixer amb profunditat la gènesi veritable de la nostra devoció pels gegants.

Font:

Portal EMPORION (PERIÒDIC DIGITAL)

http://www.emporion.org/index.php?option=com_content&view=article&id=287&Itemid